

Publicerad 2008-10-28 10:34 av guldvinge

Fåglarnas verklighet.

Det blev aldrig som det skulle, eller hur?

Kanske blev de så för dig,

du som sa i efterhand att du alltid hade fruktat mitt föralltid.

Jag trodde vi var menade för varandra,

men du menade något annat.

Du lämnade mig ensam när jag knappt kunde stå på egna ben,

du lämnade mig som en fågel som ännu inte har lärt sig att flyga.

Nu måste jag försöka lära mig själv och jag faller bara,

varje gång jag försöker faller jag längre och slår mig hårdare.

Jag är en fågel som borde flyga och sjunga vid de här laget,

istället är jag en fågel som är nära på att ge upp.

Jag vet inte vad jag ska säga,

vad jag ska ta mig till för att lära mig.

För att klara av att gå vidare, allt är ju så hårt.

Finns det ingen som kan hålla mig i vingspetsen,

göra det säkert för mig att försöka.

De säger att man ska försöka och försöka även om man ramlar och slår sig,

men jag har slagit mig blodig, snart döende, ska jag ändå fortsätta försöka?

När ska jag sluta då?

När jag dör?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren guldvinge med Poeter.se id #24825 innehar upphovsrätten